

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5MCdo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	2110200674
Dátum vydania rozhodnutia:	09.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2110200674.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ D. Z., bývajúceho v J., 2/ W. Z., bývajúcej v J., proti žalovanej FEMAN, s.r.o., so sídlom v Trnave, Pri Kalvárii 31, IČO: 45 233 438, zastúpenej advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom v Trnave, Námestie SNP 3, o neplatnosť výpovede z nájmu nebytových priestorov, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 C 6/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 2. marca 2011 č.k. 19 C 6/2010-261 a Krajského súdu v Trnave z 22. októbra 2012, sp.zn. 23Co 188/2011, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 2. marca 2011, č.k. 19 C 6/2010-261 určil, že výpoveď nájmu nebytových priestorov z 26. novembra 2009 doručená žalobcom 1/ a 2/ dňa 26. novembra 2009 je neplatná a zároveň určil, že výpoveď nájmu nebytových priestorov zo dňa 26. novembra 2009 doručená žalobcom 1/ a 2/ dňa 2. decembra 2009 je neplatná. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 1 159,04 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobcom vzniklo k užívanému priestoru právo osobného užívania k bytu a to na základe rozhodnutia VPO PR v Prahe z 9. októbra 1990 o pridelení bytu a následne uzavretej dohody o prenechaní služobného bytu na dočasné užívanie podľa § 397 Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom bolo dočasné užívanie služobného domovného bytu. Od 1. januára 1992 novelou Občianskeho zákonníka sa osobné užívanie bytu slúžiaceho na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie zmenilo na nájom služobného bytu (§ 871 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Dňa 17. decembra 1997 došlo k ukončeniu pracovného pomeru žalobcu 1/, na ktorý bolo viazané užívanie predmetného bytu. Keďže prenajímateľ neuplatnil v lehote troch mesiacov výpoveď z nájmu bytu v zmysle § 711 ods.1 písm. b/ Občianskeho zákonníka, charakter bytu sa zmenil na byt obecný (§ 1 ods. 5 zákona č.189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a bytovými

náhradami) a žalobcom 1/ a 2/ ako manželom vznikol k bytu spoločný nájom bytu manželov v zmysle § 703 ods.1 Občianskeho zákonníka. Z predloženého materiálu Mesta Trnavy ako príslušného stavebného úradu a rozhodnutia stavebného úradu z 29. apríla 2003 o povolení zmeny užívania časti stavby „administratívnej budovy“ v rozsahu I. NP častí užívaných ako „bytová jednotka 3-izbová“ je zrejmé, že nehnuteľnosť užívaná žalobcami 1/ a 2/ mala od začiatku charakter bytu. Postup žalovanej, ktorá zmenila charakter stavby bez vyriešenia existujúceho nájomného vzťahu a následne z tohto dôvodu vypovedala nájom žalobcom 1/ a 2/, obchádza ustanovenia § 685 ods.1 Občianskeho zákonníka a nemôže požívať právnu ochranu, ide o absolútne neplatný úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nebol teda daný žiaden zo zákonných výpovedných dôvodov uvedených v ustanovení § 711 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto súd žalobe vyhovel. Napokon právny predchodca žalovanej nemohol v danom prípade vypovedať nájom nebytových priestorov, nakoľko žalobcovia 1/ a 2/ nikdy neboli nájomcami nebytových priestorov, keď takýto nájom mohol v zmysle § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov vzniknúť len na základe písomnej nájomnej zmluvy, ktorej existencia nebola v konaní preukázaná. K námietke žalovanej o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/ a 2/ na požadovanom určení, súd uviedol, že v prejednávanej veci nejde o žalobu určovaciu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., ale o žalobu inú, ktorej právny záujem vyplýva priamo z hmotnoprávneho predpisu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 22. októbra 2012 sp.zn. 23Co 188/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 244,34 € na účet právnej zástupkyne žalobcov do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nezistil procesne nesprávny postup súdu prvého stupňa, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom, pretože žalovaná bola na pojednávanie dňa 2. marca 2011 riadne a včas predvolaná, no nedostavila sa naň bez ospravedlnenia a preto súd pojednával v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. v jej neprítomnosti. Na správnosti tohto postupu nič nemení ani tá skutočnosť, že uznesenie o zmene účastníkov konania na strane žalovanej nadobudlo právoplatnosť v deň pojednávania. Odvolací súd existenciu vady konania nezistil ani vo vzťahu k vylúčeniu vzájomného návrhu žalovanej na samostatné konanie. Konštatoval, že v spisovom materiáli sa nenachádza rozhodnutie o pridelení bytu z 9. októbra 1990, na ktoré sa v odôvodnení rozsudku odvolával prvostupňový súd, preto túto skutočnosť nemohol mať za preukázanú. Za nesporné však považoval, že dňa 10.októbra 1990 došlo medzi žalobcom 1/ a organizáciou - Výzbrojna požární ochrany Praha, k uzavretiu dohody, predmetom ktorej bolo dočasné užívanie služobného domovnickeho bytu. Túto dohodu vyhodnotil odvolací súd ako absolútne neplatnú z dôvodu, že obchádza zákon a to konkrétne zákon č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi v znení účinnom do 31. decembra 1991. Z okolností vzniku právneho vzťahu medzi účastníkmi vyplynulo, že skutočným úmyslom bolo zabezpečiť bytovú potrebu žalobcu a jeho manželky, preto na daný vzťah bolo potrebné aplikovať režim osobného užívania bytu upravený v tretej časti Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi. Poukázal aj na neurčitosť obsahu dohody ohľadom doby užívania bytu, keď na jednom mieste v nej sa uvádza doba užívania jeden rok a v inej časti, že dočasné užívanie sa končí uplynutím určenej doby v závislosti na trvaní pracovného pomeru. V protokole o prevzatí bytu z 9. októbra 1990 je uvedené, že byt bol pridelený rozhodnutím VPOPR v Prahe z 9. októbra 1990, týmto boli naplnené zákonné podmienky pre vznik práva osobného užívania služobného bytu podľa § 25 ods. 1 zákona č. 41/1964 Zb. Zhodne so súdom prvého stupňa odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi vzniklo právo osobného užívania bytu slúžiaceho na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie, ktoré sa podľa § 871 ods. 4 Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1. januára 1992 zákonom č. 509/1991 Zb. zmenilo na nájom služobného bytu. Za správny považoval aj záver súdu prvého stupňa, že po ukončení pracovného pomeru žalobcu prenajímateľ neuplatnil výpoveď do 3 mesiacov podľa § 711 ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka, charakter bytu sa tak zmenil na byt obecný podľa § 1 ods. 5 zákona č. 182/1992 Zb. a žalobcom 1/ a 2/ vznikol spoločný nájom bytu manželov podľa § 703 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ukončenie pracovného pomeru ani transformácia charakteru predmetnej nehnuteľnosti nemohli mať vplyv na nájomné oprávnenia žalobcu. Námietky žalovanej vo vzťahu k nedostatkom v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa ohľadom zmeny charakteru stavby odvolací súd považoval za nedôvodné. Doplnil, že účastníci nespochybňovali tú skutočnosť, že miestnosti užívané žalobcami 1/ a 2/ mali v čase pridelenia charakter bytu a v konaní

bolo preukázané, že ako byt boli užívané od počiatku vzniku nájomného pomeru. Existencia rozhodnutia o zmene charakteru užívania nehnuteľnosti z roku 2003, nemohla mať na charakter užívaných miestností vplyv. Žalobu podanú žalobcami 1/ a 2/ považoval odvolací súd za legitímny prostriedok ochrany ich práv. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel podnetu žalovanej a mimoriadnym dovolaním napadol rozsudok Okresného súdu Trnava z 2. marca 2011 č.k. 19C 6/2010-261 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 22. októbra 2012 sp.zn. 23Co 188/2011. Podľa jeho názoru bol týmito rozhodnutiami porušený zákon, a preto navrhol, aby dovolací súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Trnava. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods.1 písm. b/ O.s.p.), spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa a nesprávnym právnym posúdením veci súdmi (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Odôvodnenie rozhodnutí súdov bolo zmätočné a nezodpovedalo požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Bol toho názoru, že vo veci išlo o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p., pretože jej predmetom bolo vydanie rozhodnutia spočívajúceho v určení platnosti právneho úkonu. Namietal, že oba sudy vychádzali z právneho názoru vysloveného rozsudkom Okresného súdu Trnava z 23. novembra 2004 sp.zn. 18C 26/2003, ktorý však v spisovom materiáli absentuje a nebol ako dôkaz vykonaný. Navyše v konaní vedenom pod sp.zn. 18C 26/2003 išlo o návrh podľa § 80 písm. b/ O.s.p., v rámci ktorého súd nebol oprávnený ako predbežnú otázku určovať existenciu vzájomného právneho vzťahu účastníkov konania a riešenie tejto otázky nebolo pre sudy v prejednávanej veci záväzné. Sudy sa v rámci konania nevysporiadali s vymedzením predmetu záväzkovoprávneho vzťahu medzi účastníkmi teda existenciou bytu ako takého. Za nesprávny považoval generálny prokurátor právny názor súdov, že došlo k premene osobného užívania bytu slúžiaceho na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie na nájom služobného bytu podľa § 871 ods. 4 Občianskeho zákonníka a následne na spoločný nájom bytu manželov podľa § 703 ods. 1 Občianskeho zákonníka po ukončení pracovného pomeru žalobcu. Tento právny názor je v rozpore s ustanovením § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka ako aj s judikátom R 46/1999, pretože v konaní nebola preukázaná existencia správneho rozhodnutia podľa § 154 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dohoda o odovzdaní a prevzatí bytu podľa § 155 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného do 31. decembra 1991. Oba sudy porušili ustanovenie § 135 ods. 2 O.s.p., keď nerespektovali rozhodnutie Mesta Trnava z 29. apríla 2003, ako príslušného stavebného úradu, ktorým bola povolená zmena užívania časti stavby podľa ustanovenia § 85 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, a následne túto otázku posúdili v rozpore s obsahom tohto rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo navyše v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, ktorého rozhodnutie bolo založené na konštatovaní existencie rozhodnutia o pridelení bytu a následne uzavretej dohode o prenechaní služobného bytu na dočasné užívanie podľa § 397 Občianskeho zákonníka, kým odvolací súd poprel platnosť tejto dohody a v odôvodnení sa s týmto rozporom dostatočne nevysporiadal.

Žalobcovia sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Žalovaná sa k mimoriadnemu dovolaniu vyjadrila, považovala ho za dôvodné a napadnuté rozhodnutia za nesprávne. Tvrdila, že jej zo strany súdov bolo odopreté právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa jej neumožnil vyjadriť sa k veci, vychádzal z nevykonaných dôkazov a neprihliadol ani na nesplnenie procesných podmienok konania. Odvolací súd porušil ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. a jeho odôvodnenie bolo v rozpore s dôvodmi prvostupňového rozsudku ako aj v rozpore s obsahom spisu. Žiadala, aby dovolací súd vo veci konal a rozhodol s prihliadnutím na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby

dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [viď *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum (viď napríklad rozhodnutia ESLP vo veci *Kutepov a Anikayenko proti Rusku* z roku 2005 a vo veci *Tripon proti Rumunsku* z roku 2008). Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania ESLP vo veci *Tripon proti Rumunsku* (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (*DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a COMPCAR, s.r.o.*) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Plénium Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), zohľadňujúc uvedené závery ESLP a reagujúc na niektoré prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, 18. marca 2015 pod sp.zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (ESLP a ústavný súd), oprávnené za splnenia určitých predpokladov zrušiť aj rozhodnutie najvyššieho súdu, budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten- ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na nejednotnosť súdneho rozhodovania, ktorá sa prejavila v zaujímaní odlišných právnych názorov obsiahnutých v rozhodnutiach senátov občianskoprávného kolégia a obchodnoprávného kolégia pri posudzovaní procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, prijali občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu a obchodnoprávne kolégium najvyššieho súdu spoločné zjednocujúce stanovisko k prípustnosti mimoriadneho dovolania v zmysle § 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako spoločné stanovisko pod č. 94/2015. Právna veta tohto stanoviska znie: „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené radne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“

Predmetné stanovisko vychádza z názoru, že postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči všeobecne rešpektovanej zásade „nech si každý chráni svoje práva“. Táto zásada zdôrazňuje procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťajúca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané v § 243e až 243j O.s.p.

Dovolací súd s poukazom na hore uvedené dospel k záveru, že v danom prípade prebehlo dvojstupňové konanie, v ktorom mala žalovaná možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sama náležite chránila svoje práva a konala dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretne. Žalovaná nepodala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Nevyužila preto dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotnej žalovanej pri včasnej ochrane jej práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného žalovanou.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Generálnemu prokurátorovi v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (viď § 148a ods. 1 a 2 O.s.p.). V danom prípade dala podnet

na mimoriadne dovolanie žalovaná. Najvyšší súd žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznal, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.